

DE STER

No. 1 JANUARI 1967



De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OP DE OMSLAG:

Scheveningen

67e JAARGANG

Nr. 1

INHOUD:	Blz.
Onze profeet spreekt	3
De vraag van de maand	6
Heerlen actief	8
Nieuwjaarsgroet	9
4e Kwartaal Ringconferentie 1966	11
Was Joseph Smith een Profeet?	12
Kerstviering van de Haagse wijk	17
Tragedie of bestemming	21
Onderlinge Ontwikkelings-Vereniging	26
Ouderlingenreunie van de Hollandse Ring	27
Gebeurtenissen in de zending en de Hollandse Ring	29

Redacteur: DALE R. CURTIS, President der Nederlandse Zending
Amersfoortsestraatweg 214, Huizen (N.H.)

Assistent: A. D. JONGKEES
Melvill van Carnbeelaan 54, Driebergen

Correspondent voor de Hollandse Ring: H. Gaster, Hanenburglaan 18, Den Haag.

*”De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

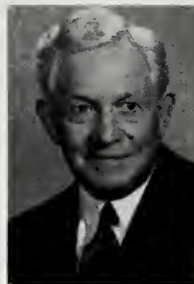
ABONNEMENTSPRIJS: f 2,50 PER HALF JAAR, f 5,— PER JAAR
GIRONUMMER 240615 - T.N.V. NEDERLANDSE ZENDING
AMERSFOORTSESTRAATWEG 214 - HUIZEN N.H.

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

ONZE PROFEET SPREEKT

Slechts één zedelijkheidsnorm

door President David O. McKay



(Uittreksel uit een toespraak tijdens de Algemene Conferentie in april 1966)

Paulus schreef aan Timotheüs: Ik betuig dan voor God en den Heere Jezus Christus. Predik het woord; houd aan tijdelijk, ontijdelijk; wederleg, bestraf, vermaan in alle lankmoedigheid en leer" (2 Tim. 4 : 1-2).

In dezelfde brief profeteerde hij „dat in de laatste dagen ontstaan zullen zware tijden. Want de mensen zullen zijn liefhebbers van zichzelf, geldgierig, laatzinnig . . . meer liefhebbers der wel lusten dan liefhebbers God. Hebbende een gedaante van godzaligheid maar die de kracht derzelve verloochend hebben . . ." (2 Tim. 3 : 1-2, 4-5).

Het is in de geest van Paulus' opdracht en profetie dat ik de aandacht vestig op de stijgende golf van misdaad die het land overspoelt.* Er zullen weinigen zijn die er aan twifelen dat wij in gevaarlijke tijden leven en dat vele mensen van hun ankers zijn losgeslagen en die „als de vloed bewogen en omgevoerd worden met allen wind der leer, door de bedriegerij der mensen, door arglistigheid, om listiglijk tot dwaling te brengen" (Efeze 4 : 14).

De misdaad kost het land 27 miljard dollars per jaar en eist een jaarlijkse tol aan doden, gewonden, aan lijden en smart voor duizenden Amerikanen.

Onlangs zeide dr. Norman Vincent Peale, die over de verlaging van de zedelijke normen sprak: „De meeste radicale veranderingen in de maatschappij komen langzaam. Maar ditmaal niet. Het is bijna alsof de demonische krachten in de sekse - vergis u niet, de sekse heeft haar demonische kant - in een plotselinge explosie zijn vrijgemaakt en de beperkingen en tradities van eeuwen hebben vernietigd. De vonk die de explosie veroorzaakte is een verwrongen opvatting van vrijheid, een „nieuwe vrijheid" die de aanhangers maar al te vaak in ketenen slaat. „Dr. Peale gaat verder en zegt: „De sleutel tot de nieuwe opvatting van zedelijkheid is ongetwijfeld het wijd verbreid geloof dat een jongen en een meisje die wat men noemt een „vaste verkering" hebben, het zedelijk recht hebben bij elkander te slapen."

De jonge mensen willen weten wat verschil het nu maakt als toch nie-

mand leed wordt aangedaan. Maar dr. Peale zegt: „Dat klinkt in theorie wel aardig, maar vermenigvuldig deze opvatting eens met enkele miljoenen van zulke begeerde ervaringen en wat krijgen we dan? Statistieken zoals deze: Tussen de jaren 1940 en 1957 namen de buitenechtelijke geboorten toe met: 112% in de leeftijdsgroep van 15-19; 300% in de groep van 20-24; 462% in de groep van 25-29; 478% in de leeftijdsgroep van 30-34; 456% in die van 35-39 en 196% in die van 40-44.

Het aantal geslachtsziekten onder de oudere jeugd steeg tussen 1956 en 1961 met 130%. Sinds 1953 is het aantal buitenechtelijke geboorten verdrievoudigd. Omstreeks 1970 zullen miljoenen Amerikanen buitenechtelijk geboren zijn. Veertig procent van de ongehuwde moeders zijn tussen de 15 en 19 jaar oud.

„Niemand wordt leed aangedaan?” vervolgde dr. Peale. Laat mij niet lachen, niet lachen met een holle, tragische, gruwzame lach! Het leed blijft niet beperkt tot de personen; de gehele natie lijdt schade. Vanaf het begin van de geschreven geschiedenis heeft de mens geweten dat de geslachtsdrift beheerst moet worden, wil de beschaving de plaats innemen van de anarchie. Dr. J. D. Unwin, historicus van de universiteit van Cambridge, maakte een studie van tachtig beschavingen over een tijdperk van vierduizend jaren en kwam tot de conclusie dat een maatschappij te kiezen heeft tussen vrij geslachtelijk verkeer en verval of sexuele discipline en creatieve energie. Dr.

Unwin schrijft: Iedere menselijke maatschappij, welke ook, is vrij grote energie aan te wenden of sexuele vrijheid te hebben: het bewijs is geleverd dat deze beide niet langer dan één generatie tegelijk kunnen bestaan.”

Een belangrijke oorzaak van de toename van misdrijven, speciaal bij de jeugd, is het gebrek aan gezinsidealen. Een groeiend verlangen naar economische onafhankelijkheid of een al te grote begeerte naar betere financiële omstandigheden heeft een groot aantal moeders er toe gebracht de grootste van alle verantwoordelijkheden te verwaarlozen: het grootbrengen van een gezin . . . Jongens en meisjes moeten de leiding en de zorgen ontberen die voor de opbouw van hun karakter nodig zijn. In ieder voorkomend geval had hun wetteloosheid haar wortels in opgebroken gezinnen, in gezinnen waar moeders en vaders wegens hun onachtzaamheid, hun wanbegrip en gebrek aan verantwoordelijkheidsgevoel hun voornaamste plichten hadden verzuimd. Heel vaak was God in die gezinnen onbekend, of nog erger: niet welkom. Anderszins zou in bijna elk geval de jeugdige overtreder een goede, oprechte burger zijn geworden, als hij daartoe de kans had gekregen.

Wij zien de inspiratie van God in het verlangen dat de Heiligen der Laatste Dagen hun gezinnen intact houden en hun kinderen de beginselen van het evangelie van Jezus Christus leren. Indien u mij zoudt vragen waar ik voor 't eerst mijn onwankelbaar geloof in het bestaan van God ontving, zou ik

antwoorden: thuis, in mijn jeugd, toen vader en moeder hun kinderen 's morgens en 's avonds steevast bij zich riepen en Gods zegen op het gezin en op de mensheid afsmeekten. Er was een oprechtheid in de stem van die goede patriarch die een onuitwisbare indruk maakte op de ziel van zijn kinderen, en de gebeden van moeder waren al even indrukwekkend. Deze avond vraag ik iedere vader in de Kerk er voor te zorgen dat hij in alle oprechtheid de waarachtigheid van Gods bestaan zijn kinderen inprent en hen van de werkelijkheid dat Hij zijn kinderen zal leiden en beschermen overtuigt. Die verantwoordelijkheid rust op u.

... Sinds de oprichting van de Kerk hebben haar leiders steeds hun waarschuwend stem verheven en gezegd dat ontrouw en seksuele immoraliteit twee hoofdkwaden zijn die de huidige beschaving met ondergang bedreigen... In de Kerk bestaat slechts één zedelijkheidsnorm. Geen enkele jonge man heeft enig meer recht zich uit te leven in zijn jeugd dan een jong meisje. Haar wordt geleerd dat alleen het benemen van het leven van een mens erger is dan het verlies van haar eer, en dat behoort ook het ideaal van de jonge mannen te zijn.

Ik weet uit ervaring dat de wereld ons niet gelooft, wanneer wij haar vertellen dat dit ideaal in de Kerk wordt hooggehouden, maar wij weten dat het waar is. Van de jonge man die naar zijn bisschop gaat en om een aanbeveling vraagt, opdat hij een rein meisje naar het altaar

kan voeren, wordt verwacht dat hij precies dezelfde reinheid geeft die hij denkt te ontvangen.

Niemand kan de wetten van kuisheid overtreden en vrede vinden. Dat is de boodschap die wij als ouders en priesterschapsdragers aan de jonge mannen en vrouwen en alle anderen in de Kerk moeten brengen, in welke omstandigheden ook, hoe groot ook de verleiding. Zij moeten weten dat zij het rijke leven hebben door weerstand te bieden aan verzoeking.

De Kerk van Christus leert dat het gezin van het opperste belang is in de ontwikkeling van de persoon en drievoudig gelukkig zijn zij, die een ongestoorde vereniging genieten en wier liefde, niet door klagen gebroken, niet zal kwijnen tot de laatste dag. Dat zal niet gebeuren wanneer een waardig paar door de autoriteit van het Heilige Priesterschap wordt verbonden voor alle eeuwigheid. De huwelijksplechtigheid, aldus voltrokken, brengt geluk en vreugde die door geen enkele andere ondervinding in de wereld wordt overtroffen. Aan geen andere groep mensen in de gehele wereld wordt een betere gelegenheid geschonken om onze jonge mannen en vrouwen te instrueren en inspireren om zich onbevlekt van de zonden der wereld te houden.

Tot Joseph Smith werd gezegd: „Gedenkt, dat de waarde van zielen groot is in Gods ogen (L. & V. 18 : 10). Dit komt ook tot uiting in de schijnbaar paradoxale verklaring van de Zaligmaker: „... Die zijn ziel zal verloren hebben om Mijnentwil, zal dezel-

ve vinden.” (Matth. 10 : 39). De betekenis hiervan wordt duidelijk in het licht van een andere tekst, waar staat: „Voor zoveel gij dit een van deze Mijn minste broeders gedaan hebt, zo hebt gij dat Mij gedaan (Matth. 25 : 40).

Voor de duizenden die in de historische Tabernakel en Assembly Hall verzameld zijn, en tot de duizenden die over de radio luisteren, bid ik in alle ernst dat God u weg moge houden van de listige lagen van hem die hartstocht ten troon verheft, zelfbeheersing openlijk verwerpt en de heiligheid van het gezin veracht.



De betekenis van „Zoon des mensen”

VRAAG: „In Mattheüs 20 : 28 staat het volgende: „Gelijk de Zoon des mensen niet is gekomen om gediend te worden, maar om te dienen, en Zijn ziel te geven tot een rantsoen voor velen.” Wat is de juiste betekenis van de uitdrukking „Zoon des Mensen?” De kanttekening verwijst naar Filippensen

Ambtenaren, leiders, priesterschapsdragers: gij zijt door God gekozen. Gaat voort en getuigt dat dit Gods werk is. Weet dit zelf en de mannen en vrouwen in uw wijken en ringen zullen het ook weten, vooral de jonge mensen zullen het weten, want u straalt niet alleen uit wat u zegt, maar ook wat u bent en wat u doet.

God geleide ons en helpe ons en inspireer ons in dit grote werk, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

* en andere landen, Nederland niet uitgezonderd. Vert.

DE VRAAG

van de maand

beantwoord door

JOSEPH FIELDING SMITH,

President
van de Raad der Twaalven

Raadgever
in het Eerste Presidentschap

*

2 : 7, waar wij lezen: „Maar heeft Zichzelven vernietigd, de gestalte-nis een dienstknechts aangenomen hebbende, en is den mensen gelijk geworden.” Moeten wij hieruit begrijpen dat „Zoon des mensen” betrekking heeft op het feit dat Jezus in de wereld kwam, „den mensen gelijk geworden, of sterfelijk

werd? Als dit niet zo is, wat betekent die uitdrukking dan?"

ANTWOORD: In elk van de vier evangeliën lezen wij dikwijls dat de Zaligmaker zichzelf „de Zoon des Mensen” noemt. In het Nieuwe Testament wordt het zelfstandig naamwoord „Mensen” onveranderlijk met een kleine letter „m” gedrukt. Hoogstwaarschijnlijk is dit een gevolg van het feit dat de geleerden, die de vertaling op zich namen, de betekenis van deze uitdrukking niet begrepen. Naar het schijnt namen zij hetzelfde standpunt in dat door u naar voren is gebracht, namelijk dat het betrekking heeft op het feit dat onze Heer een mens werd en op aarde als een mens verscheen. U zult zich herinneren dat eeuwenlang de opvatting heeft geheerst dat God, of men nu sprak van de Vader of de Zoon, geen lichaam had en niet in de gedaante van een mens was, behalve toen onze Heer tijdens Zijn aardse zending onder de mensen verscheen.

De naam behoort zo te worden geschreven: Zoon des Mensen, met een hoofdletter M, en betekent Zoon van God. In openbaringen, die aan de profeet Joseph Smith werden gegeven, gebruikt de Zaligmaker deze uitdrukking ook, wanneer Hij over zichzelf spreekt. Zie Leer & Verbonden 45 : 39; 49 : 6 en 22; 63 : 53; 68 : 11. Bij andere gelegenheden noemde onze Heer zich „Zoon Ahman”. Zie afd. 78 : 20 en 95 : 17.

Deze titel van de Heiland zal in de dagen van vóór de zondvloed voor de toenmalige heiligen waarschijnlijk heel gewoon zijn geweest.

Er staat in de Paarl van Grote Waarde dat Henoeh door de tijden heen geslacht na geslacht zag, en wij lezen: „. . . Henoeh was hoog en verheven, zelfs tot in de schoot van de Vader, en van de Zoon des Mensen; en ziet, de macht van Satan was op de ganse aardbodem.” (Mozes 7 : 24). Verder lezen wij in vers 54: „En Henoeh riep de Here aan, en zeide: Zal de aarde rusten wanneer de Zoon des Mensen in het vlees komt? Ik bid U, toon mij deze dingen.” Uit deze woorden, die lang voor de komst van Jezus Christus op aarde werden geschreven, blijkt wel dat Hij in die dagen onder die naam bekend was.

Des Heren raad aan Adam

In de raad, die de Heer aan Adam gaf en die wij vinden in Mozes 6 : 57, treffen wij de volgende duidelijke inlichting aan:

Onderwijs dit daarom aan uw kinderen, dat alle mensen, overal, zich moeten bekeren, want anders kunnen zij geenszins het koninkrijk Gods beërven, want niets dat onrein is, kan daar of in Zijn tegenwoordigheid wonen; want in de taal van Adam is Zijn naam Mens der Heiligheid, en de naam van Zijn Eniggeborene is de Zoon des Mensen, namelijk Jezus Christus, een rechtvaardige Rechter, Die in het midden des tijds zal komen.

Hier spreekt de Vader tot Adam over zichzelf en noemt zich een Mens, wiens naam „Mens der Heiligheid” is. Daarom mogen wij te recht van Jezus zeggen, wanneer Hij zichzelf Zoon des Mensen

noemt, dat Hij bedoelt dat Hij waarlijk de Zoon van God is, Die een Mens der Heiligheid of Heilig Mens is.

Terloops zij hier opgemerkt dat de plaats waar Adam woonde en waar hij zijn rechtvaardige nakomelingen drie jaren voor zijn dood zegende en waar de Here aan hem verscheen, Adam-on-di-Ahman werd genoemd. Zouden wij dan niet waarlijk kunnen zeggen dat de betekenis van deze naam Adam-on-di Ahman de plaats of land van God is, waar Adam woonde?

NASCHRIFT: Bij de vertaling van bovenstaand antwoord door President Joseph Fielding Smith gegeven, moest ik denken aan Johannes 3 : 13. De Statenvertaling luidt: „En niemand is opgevaren in den hemel, dan Die uit den hemel nedergekomen is, namelijk de Zoon des mensen, Die in den hemel is.”

In de nieuwe bijbelvertaling die onlangs is verschenen, is de zinsnede „Die in de hemel is,” weggelaten. Na het lezen van bovenstaand artikel is de reden daarvan niet moeilijk te vatten: de vertaler begreep de betekenis van „des mensen” of, wat het zelfde is: „van de mens” niet. Hij kon niet anders denken dan dat het woordje „Die” op de Zoon betrekking had. Deze echter was niet in de hemel, maar op aarde en sprak met Nicodemus. Niet wetende wat hij er mee moest aanvangen, liet hij de zinsnede maar weg.

Ziehier een bewerking van de Bijbel, die dit boek in de loop der eeuwen meermalen heeft ondergaan: wat men niet begreep liet men weg of wijzigde de tekst naar eigen inzicht, hetgeen voor de Profet Joseph Smith gereede aanleiding was te zeggen: „Wij geloven in de Bijbel, voor zo ver deze nauwkeurig is vertaald.” A. D. J.

Heerlen actief

De redactie van de Ster ontving tegen het einde van december een enthousiast verslag van het aldaar gehouden St. Nicolaasfeest, en hoewel de plaatsruimte niet toelaat laat dit verslag in zijn geheel over te nemen, willen wij toch gaarne hulde brengen aan de leden van deze jonge gemeente voor de wijze waarop dit aloude, echt Nederlandse feest tot een vreugde en aangename ontspanning voor jong en oud is gemaakt. Op zaterdag 3 december vond het plaats. De namen die genoemd werden, waren die van de leidster Zr. Verhelst,

Z.H.V.-presidente, Zr Kemp. de zeer werkzame Z.H.V.-secretaresse, Sinterklaas in de persoon van Br. Meyer en zwarte Piet (br. Verhelst) en de spelleidster voor de kinderen Zr. Kemp. Gezien het verloop en het goede resultaat van dit feest, mogen wij als vast aannemen, dat ook niet-genoemden mede tot het welslagen er van hebben bijgedragen. Alle lof voor de gemeente Heerlen, die, hoewel niet omvangrijk, sommige grotere gemeenten in de zending tot voorbeeld kan strekken.

Nieuwjaarsgroet

Dat staat er boven: Een Nieuwjaarsgroet. Van de redactie van de Ster. Een heilwens, zo u wilt. Hoe moet die luiden? Zonder al te pessimistisch te willen zijn, kunnen wij toch wel zeggen, dat hij wegens verschillende omstandigheden in ons landje en daar buiten in de wereld niet zo „himmelhoch jauchzend” kan luiden als men bij gelegenheden als de jaarswisseling gewoonlijk mag verwachten. Terreurdaden, diefstal, roofovervallen en erger zijn aan de orde van de dag. Fabrieken en bedrijven leggen het concurrentiebijltje er bij neer, ontslagen bij honderden tegelijk; onrust en ontevredenheid groeien met de dag. Velen zien met angstig kloppend hart de toekomst tegemoet. De zo vurig gewenste, gebeden of afgesmeekte vrede in de wereld is ver te zoeken, of beter gezegd: in ’t geheel niet te vinden. Dus: „zum Tode betrübt?” Neen, neen, dat niet! Niet het hoofd in de schoot, niet de handen voor de ogen, maar uit de mouwen, overdrachtelijk gesproken. Want zijn het niet de tekenen der tijden, die wij beleven? Zij zijn onrustbarend, maar wat houden zij in? In de eerste plaats een ernstige waarschuwing aan ons, leden van Christus’ Kerk. De waar-

schuwing: weest waakzaam, waakt; „want gij weet den dag niet, noch de ure, in dewelke de Zoon des Mensen komen zal.” (Matth. 25 : 13). Wij weten de dag niet, noch de ure, maar zij, die de tekenen van deze tijd onderkennen, weten wel dat Zijn komst niet veraf meer kan zijn. Wij lezen in hetzelfde Evangelie: „Want velen zullen komen onder Mijn Naam, zeggende: Ik ben de Christus; en zij zullen velen verleiden. „En gij zult horen van oorlogen, en geruchten van oorlogen; ziet toe, wordt niet verschrikt, want al die dingen moeten geschieden, maar nog is het einde niet.

„Want het ene volk zal tegen het andere volk opstaan, en het ene koninkrijk tegen het andere koninkrijk; en er zullen zijn hongersnoden en pestilentiën, en aardbevingen in verscheidene plaatsen. „Doch al die dingen zijn maar een beginsel der smarten.

„Alsdan zullen zij u overleveren in verdrukking, en zullen u doden, en gij zult gehaat worden van alle volken, Om Mijns Naams wil.

„En dan zullen er velen geërgerd worden, en zullen elkander overleveren, en elkander haten.”

„En vele valse profeten zullen opstaan, en zullen er velen verleiden.”

„En omdat de ongerechtigheid vermenigvuldigd zal worden, zo zal de liefde van velen verkouden.”

„Maar wie volharden zal tot het einde, die zal zalig worden.”
(Math. 24 : 5-14).

In de tweede plaats een troostwoord: „En ziet, Ik ben met ulieden tot de voleinding der wereld (Ibid 28 : 20).

Wij leven in gevaarlijke tijden, gevaarlijk vooral voor de jeugd. Zij staat aan vele verleidingen bloot,

die er vroeger niet waren, althans niet in zulk een brutale vorm als nu. Er is geen betere bescherming daartegen dan het Evangelie van Jezus Christus.

De kennis daarvan en het leven van deszelfs wetten zijn toch redenen om hemelhoog te juichen. Laten wij dan ook dit jaar trouw blijven aan het verbond, met God gesloten, zodat wij aan het einde er van kunnen zeggen: Ik heb de goede strijd gestreden; ik heb het geloof behouden. En ook de volgende jaren, die ons gegeven zullen worden, volhardend tot het einde. God helpe u en geve u de kracht daartoe is de wens en bede van

de Redactie van de Ster.

Korte mededeling

Wegens de tamelijke omvangrijkheid van het artikel van Zr. Maandag: The House of the Lord en omdat het qua inhoud in zijn geheel dient te verschijnen, wordt deze bijdrage naar het februarinummer verzet.



1.



2.



3.



4.

5.

Nagekomen foto's van de
4e Kwartaal-Ringconferentie 1966
 waarvan het verslag in het
 decembernummer werd opgenomen.

1. President Willem H. Verbeek, tijdens zijn afscheidstoespraak.
2. Zr. Katherine Gilbert, vertegenwoordigster van het Z.H.V. Hoofdbestuur; tijdens haar toespraak, vertaald door Zr. Nora L. A. Lefrandt.
3. Br. Gilbert, tijdens zijn toespraak, vertaald door President Cornelis de Bruin.
4. Elder John E. Carr, vertegenwoordiger van het Algemeen Priesterschap Komité, voor de Genealogie; tijdens zijn toespraak; vertaald door President Karel C. Schulders.
5. Zingend, v.l.n.r.: President W. H. Verbeek, Elder John E. Carr, Pres. J. P. Jongkees, Zr. K. Gilbert, Br. Gilbert en Pres. K. C. Schulders.



Was Joseph Smith een Profeet?

Zoals ik op bladzijde 340 van het novembernummer van de Ster zeide, zal ik gaarne enige regels wijden aan het antwoord op de vraag: „Was Joseph Smith een Profeet van de levende God?” Laat mij vooropstellen dat vraag en antwoord beide van het hoogste belang zijn, niet alleen voor hen, die in zijn roeping geloven, maar voor de gehele wereld en zeer zeker in deze tijd waarin de ongerechtigheid op meer dan een gebied hand over hand toeneemt, want in de wereld kent niemand een mens die kan zeggen: „Aldus spreekt de Here, Here.” Geen mens tot wie zij zich weet te wenden, die als werktuig in Gods handen haar van raad en instructie kan dienen om de dreigende onheilen te ontgaan. Voor de getrouwe leden van Christus’ Kerk echter, die door hun getrouwheid hun getuigenis onwankelbaar sterk hebben zien worden, is de vraag geen vraag meer en hun antwoord luidt dan ook steevast: „Ja, Joseph Smith was een Profeet van God.” Voor hen is dit artikel niet in de eerste plaats geschreven, ofschoon ik wel hoop, dat zij in deze kleine verhandeling een bevestiging te meer mogen zien van hetgeen de Heilige Geest hen heeft doen weten.

Voor mij, op mijn lessenaar, ligt een boek, getiteld: *The Prophecies of Joseph Smith* (De profetieën van Joseph Smith) door Duane S. Crowther. Ik heb daaruit enige profetieën gekozen, die niet in

Leer & Verbonden staan en de meeste lezers dus waarschijnlijk niet bekend zijn. Ik deed de keus in de hoop dat zij aan het doel van dit artikel zullen beantwoorden. Uiteraard maakt mijn keus geen aanspraak op de grootste doeltreffendheid, laat staan op volledigheid. Indien het lezen van dit artikel hier en daar twijfel doet ontstaan aan de rotsvastheid van de ontkenning dat Joseph Smith een waar profeet zou zijn, acht ik mijn moeite ruimschoots beloond.

Hier volgt dan eerst een merkwaardig verslag van David Whitmer, een van de drie getuigen van het Boek van Mormon. Er blijkt namelijk Joseph’s zienschap uit. In een openbaring hem in Fayette, staat New York, de zesde april 1830 gegeven, wordt hij namelijk een ziener genoemd. (L. & V. 21 : 1).

David Whitmer ging op weg van zijn woning in Fayette naar Harmony (nu Oakland) in Pensylvanië, waar Joseph Smith toen was. Hij had David Whitmer verzocht hem te komen halen, omdat de voortdurende vervolgingen hem het werken onmogelijk maakten. Het was een afstand van 240 km. Zijn verslag volgt hier in ’t kort: „Toen ik in Harmony aankwam, werd ik door Joseph en Oliver begroet; zij waren mij een eindweegs tegemoet gegaan. Oliver zeide mij dat Joseph hem had verteld wanneer ik van huis was gegaan, waar ik de eerste nacht had doorgebracht, dat ik het uithangbord

van de herberg had gelezen, waar ik de volgende nacht was geweest, enz. en dat ik voor etenstijd zou aankomen en dat zij daarom waren uitgegaan om mij te ontmoeten. Alles was precies zoals Joseph aan Oliver had gezegd, waarover ik mij zeer verwonderde.”

In 1831, toen Joseph Smith nog in Kirtland woonde, kreeg hij bezoek van zijn vrienden John Johnson en zijn vrouw. Gelijk met hen kwamen ook enige nieuwsgierigen binnen. Mevrouw Johnson had reeds jaren lang een lamme arm en op een gegeven ogenblik kwam het gesprek op het onderwerp bovennatuurlijke gaven. Iemand uit de groep zoekers naar tekenen slingerde plotseling Joseph Smith een uitdaging toe: „Hier is mevrouw Johnson met een lamme arm; heeft God nu mensen op aarde macht gegeven haar te genezen?” Wat nu volgde werd door een niet-Mormoonse schrijver geboekstaafd:

„Enige ogenblikken later, toen over een ander onderwerp werd gesproken, stond Smith op, liep naar de zijde van de kamer waar mevrouw Johnson zat en haar bij de hand nemend zeide hij zeer plechtig en zeer indrukwekkend: „Vrouw, in de naam van de Heer Jezus Christus gebied ik u genezen te zijn.” Daarna verliet hij onmiddellijk de kamer. Mevrouw Johnson hief meteen haar arm met gemak op en toen zij de volgende dag weer thuis was, kon zij zonder moeite of pijn de was doen.”

Hoewel deze gebeurtenis niet rechtstreeks verband houdt met zijn profetisch ambt, wordt zij hier vermeld als bewijs dat hij het

Priesterschap van God droeg en autoriteit bezat om in de naam van Jezus Christus te handelen en te spreken.

Onder de eerste bekeerlingen in het Kirtland-tijdperk was Orson Hyde, die in de herfst van 1831 door Sidney Rigdon werd gedoopt en door Joseph Smith bevestigd. Deze gaf hem een zegen: in de bevestiging of bij een andere gelegenheid is niet bekend. Joseph Smith profeteerde het volgende: „Te zijner tijd zult gij naar Jeruzalem gaan, naar het land uwer vaderen en gij zult een wachter over het huis Israëls zijn; en door uw hand zal de Allerhoogste een groot werk doen, *dat de weg zal bereiden voor de vergadering van geheel dat volk en dit zeer zal vergemakkelijken.*”

Dat deze vergadering tot stand is gekomen en nog steeds voortduurt, weten wij allen. In mei 1948 werd de staat Israël opgericht. Wat Orson Hyde betreft: als bijzonderheid moet nog worden vermeld, dat hij in oktober in een situatie geraakte, waarin hij zich tegen Joseph Smith en andere broeders keerde, waardoor de profeet genoodzaakt was hem te excommuniceren. De vervulling van Joseph's profetie scheen nu onmogelijk geworden, doch negen maanden later erkende hij zijn fouten, vroeg vergiffenis en werd weer in de Kerk en het priesterschap opgenomen. In april 1840 ging hij naar Palestina en zegende dit land voor de terugkeer van het huis Israël.

Brigham Young, de tweede profeet van deze laatste bedeling van het evangelie, werd de 14e april 1832 gedoopt. In september ontmoette

hij Joseph Smith voor het eerst in Kirtland. Die avond werd daar een vergadering gehouden, tijdens welke Brigham werd gevraagd het openingsgebed uit te spreken. Hij schreef in zijn dagboek: „... In mijn gebed sprak ik in talen. Zodra wij uit onze geknielde houding waren opgestaan, schaarden de broeders zich om hem (Joseph) heen en vroegen zijn mening omtrent de gave van vertalen die mij was verleend. Hij antwoordde hun dat het de zuivere Adamitische taal was. Sommigen zeiden toen dat zij hadden verwacht dat hij die gave zou veroordelen, die Broeder Brigham had, maar hij zeide: „Neen, het is van God, en *de tijd zal komen, dat Brigham Young over de Kerk zal presidieren.*”

Tot de meest bekende profetieën van Joseph Smith behoren die welke betrekking hebben op oorlogen in de laatste dagen. Daar hieromtrent het een en ander in het boek *Leer & Verbonden* staat vermeld, zal hier niet verder op ingegaan worden. (Zie afd. 87 en verder de index onder „oorlog” en „oorlogen”).

De verdrijving van de heiligen uit Missouri in 1838-1839 bracht hun veel moeite en lijden. De profeet Joseph Smith besloot hierover zijn beklag te doen bij de president van de Verenigde Staten Martin van Buren. In oktober en november 1839 ging hij, vergezeld van Sidney Rigdon, Elias Higbee en Orrin P. Rockwell naar Washington D.C. en legde zijn zaak aan het Congres en de President voor. Joseph schrijft over het interview aan zijn broer Hyrum: „Op vrij-

dagmorgen de 29ste oktober gingen wij naar het huis van de president... Wij verzochten hem te spreken en werden onmiddellijk tot hem toegelaten. Wij overhandigden hem onze introductiebrieven, doch zodra hij deze had gelezen keek hij ons met afkeurende blik aan en zeide „Wat kan ik doen? Als ik iets doe, krijg ik de gehele staat Missouri tegen mij.”

Zij lieten zich echter niet intimideren en verzochten gehoord te worden en dat hun recht gedaan zou worden. Voor hun vertrek beloofde hij hun hetgeen hij had gezegd nog eens te overwegen en zeide wel sympathie voor hen te voelen vanwege het hun aangedane leed. Een audiëntie bij een comité van het congres en verschillende invloedrijke mensen leverde weinig resultaat op. Na verscheidene vruchteloze weken in de hoofdstad te hebben doorgebracht keerde Joseph de vierde maart 1840 naar huis terug, ontmoedigd door de manier waarop zij waren ontvangen en vooral door de houding van de president. Op weg naar huis liet hij niet na de onrechtvaardigheid en onbeschaamdheid van Martin van Buren bekend te maken, hetgeen zijn uitwerking op de openbare mening niet miste. Bij deze gelegenheid zeide Joseph: „moge hij nimmer meer worden gekozen voor een ambt van vertrouwen of een machtspositie, waardoor hij de onschuldigen laat verdrukken en de schuldigen vrijuit laat gaan.” Joseph's profetie ging in vervulling. Martin van Buren volbracht slechts één ambtsperiode van 1837-1841. In de verkiezingscampagne in 1840

werd hij als kandidaat van de democratische partij verslagen. Zijn andere politieke aspiraties liepen eveneens op niets uit.

Een andere profetie op politiek gebied betreft Stephen A. Douglas, een rechter bij het gerechtshof in Illinois. Deze bezocht Nauvoo en maakte daar kennis met Joseph Smith in 1843, tijdens een maaltijd. Na de maaltijd vroeg de rechter aan Joseph hem van de moeilijkheden te vertellen die de Kerk in Missouri had ondervonden.

Joseph vertelde hem toen van de vervolgingen in Missouri en van zijn reis naar Washington, waar hij door president van Buren zo slecht was ontvangen. De rechter luisterde aandachtig en zeide van mening te zijn dat degenen, die voor de wandaden in Missouri verantwoordelijk waren, gestraft dienden te worden.

Nadat Joseph zijn verslag over de vervolgingen had beëindigd, legde hij de volgende profetische verklaring ten aanzien van rechter Douglas af.

„Rechter, u zult aspiraties gaan koesteren voor het presidentschap van de Verenigde Staten. Als u ooit uw hand tegen mij of tegen de Heiligen der Laatste Dagen opheft, zult u het gewicht van de hand van de Almachtige op u voelen en u zult leven om te zien en te weten dat ik u de waarheid heb gezegd, want het gesprek van deze dag zult u zich het gehele leven blijven herinneren.”

Ofschoon Stephen A. Douglas destijds de profeet vriendelijk gezind was, veranderde zijn houding enige jaren later, toen hij zich in de po-

litiek begaf. In een rede te Springfield Illinois in 1857 gehouden, verklaarde hij dat de Heiligen door verschrikkelijke eden en straffen gebonden waren de autoriteit van Brigham Young te erkennen en te handhaven, dat zij te zijner tijd alle mogelijke middelen zouden aanwenden om de regering van de Verenigde Staten omver te werpen. Hij noemde de Heiligen een pestilente en weerzinwekkende kanker en gaf als zijn mening dat de regering de status van Utah moest herroepen, omdat de Mormonen vreemde vijanden en bandieten waren en ongeschikt als burgers van een van de vrije, onafhankelijke staten van deze statenbond. Hoewel Douglas' populariteit groot was en zelfs zodanig toenam, dat hij in de conventie van alle zijden werd toegejuicht en zijn partij in de nationale politiek in de meerderheid was, brak in de democratische partij verdeeldheid uit en kreeg hij een andere democraat tegenover zich niet alleen, maar ook een stevig in 't zadel zittende republikein: Abraham Lincoln. Deze werd president van de Verenigde Staten. In juni 1861 stierf Douglas in zijn huis in Chicago in de leeftijd van 48 jaar, een ontgoochelde, gebroken man.

Tot slot nog deze profetie, die Joseph Smith uitsprak in Carthage, ten overstaan van zijn vijanden, die zijn dood zochten. Joseph en de zijnen hadden daar onderdak gekregen in het plaatselijk hotel, waar ook enige bendeleden waren binnengedrongen en hem drie dagen later zouden vermoorden. Dit is wat Joseph tot hen zeide:

„Ik kan zien wat uw bedoeling is en zal u zeggen wat ik zie. Ik zie dat u dorst naar bloed en alleen mijn bloed zal u bevredigen. Het is niet om enige misdaad dat ik en mijn broeders voortdurend door onze vijanden worden vervolgd; er zijn andere motieven. Enkele daarvan heb ik genoemd, voor zover die op mijzelf betrekking hebben, en aangezien u en het volk naar bloed dorsten, profeteer ik in de naam des Heren, dat u tot uw gehele voldoening tonelen van bloedvergieten en smart zult zien. Uw zielen zullen gans en al van bloed verzadigd zijn en velen van u die nu hier zijn zullen eenmaal tegenover de mond van het kanon komen te staan uit een richting die gij niet vermoedt. Deze mensen die dit grote kwaad over mij en over mijn broeders willen doen komen, zullen van spijt en smart zijn vervuld vanwege de tonelen van verwoesting en ellende die hun wachten. Zij zullen vrede zoeken, doch niet vinden. Mijne heren, u zult ervaren dat wat ik u heb gezegd, waar is.”

Bijna drie jaren later ging deze profetie tijdens de oorlog met Mexico in vervulling. Illinois leverde op verzoek vier regimenten vrijwilligers en deze mensen namen onmiddellijk dienst. Twee van deze regimenten, tezamen met een regiment uit Kentucky, leverden slag tegen 17.000 Mexicaanse soldaten. Ofschoon de Amerikanen tegenover een viervoudige overmacht stonden, hielden zij de eerste dag stand. De volgende dag schenen zij enig voordeel op de linkerflank van de Mexicanen te

kunnen behalen en voerden een wilde charge op de terugtrekkende Mexicanen uit. Plotseling ontdekten zij dat ze in een hinderlaag waren gelokt. Zij werden door 12000 man geregelde troepen aangevallen. De Amerikanen trokken zich in een ravijn terug, waar de hellingen zo steil en met kiezelstenen zo los bedekt waren, dat zij nauwelijks rechtop konden staan. Het Mexicaanse leger omsingelde de top van de bergengte en doorzeefden het terrein met geweerkogels. Plotseling openden de Amerikanen met hun kanonnen achter de Amerikaanse linies het vuur en verdreven de Mexicaanse cavalerie van de top van de bergengte. Slechts weinigen van het Illinois-regiment ontsnapten aan de bajonetaanval vanaf de heuvels omhoog uitgevoerd. Maar om daaraan te ontkomen, waren zij genoodzaakt direct tegen het kanonvuur van hun eigen troepen in te gaan. Aldus stierven velen door hun eigen artillerievuur, waarmee de profetie van Joseph Smith dat „hun zielen gans en al van bloed verzadigd” zouden zijn en dat velen van hen die toen aanwezig waren, tegenover de mond van het kanon zouden worden gezet, dat uit een richting vuurde, die zij niet hadden vermoed, in vervulling ging.

Wij zullen het bij deze voorbeelden laten. Was Joseph Smith een profeet, door God geroepen? Voor ons geen vraag; voor de anderen een aansporing tot onderzoek, met verwijzing naar Jakobus 1 : 5.

A. D. J.

Kerstviering van de Haagse wijk

Met de uitgifte van een keurig verzorgde uitnodiging begon de Haagse wijk op 11 dec. zijn kerstactiviteiten.

Door de ervaring wijs geworden was het zondagschoolbestuur begin september (toen menigeen nog met vakantie was) begonnen met de voorbereidende vergaderingen en werkzaamheden en één daarvan was het ontwerpen en vervaardigen van het schutblad van het programma, voorstellende de ranke toren van de Zwitserse tempel, gedragen door het kerstsymbool, namelijk 2 groene hulstbladeren met rode bessen.

De inhoud vermeldde dat het jeugdwerk op woensdagmiddag 21 december om 2 uur het kerstfeest zou vieren onder leiding van Zr. F. Verburg en geassisteerd door haar jarenlange trouwe helpsters had zij voor dit jaar niet de kapel maar

het Z.H.V. lokaal feestelijk aangekleed, hetgeen de intimiteit van dit feest zeer ten goede kwam. Groot en klein, in- en buiten-kerkelijk, het waren bijna 70 zielen die met elkaar een heerlijke kerstmiddag hadden en vele dankbare kinderkhartjes zullen daar nog jaren lang aan terug denken.

Op vrijdag 23 december om 20.15 uur nam het kerstfeest voor de groten een aanvang. De zaal was uiteraard weer in kerststijl aangekleed en ingericht met de traditionele groene takken en tafelstukken in kaarslicht, prachtig opgemaakt door enkele zusters.

Na een korte begroeting door br. J. v. Os klonk als openingslied een machtig „Komt allen te zamen . . . en toen Br. D. Bovet het openingsgebed had uitgesproken, sprak bisschop B. W. Lefrandt zijn kerstboodschap uit.





Hierin bracht hij naar voren dat het kerstfeest in de eerste plaats gehouden wordt om de geboorte van het Christuskind te herdenken, maar tevens dat dit een feest van liefde en toewijding is en bijzonder geschikt om eventuele geschillen of twisten te effenen.

Na het aanhoren van het Z.H.V.-moederkoor en enige gezamenlijk gezongen kerstliederen, presenteerde de O.O.V. het jeugd-kersttoneelstuk, geschreven door Br. Triemstra en het geheel kwam goed „uit de verf”, temeer daar Henk v. Leeuwen met verve en veel waterverf voor originele en bij het stuk aangepaste decors had gemaakt.

Niemand anders dan br. Kooyman en hij weten welke spanning en inspanning het heeft gekost om het stuk op een waardige wijze te spelen.

In de daarop volgende pauze had als van ouds br. N. Nooy de taak om, geholpen door enige zusters, in een ordelijk en snel tempo de kerstractatie te distribueren, hetgeen beslist niet mee viel omdat

door het hoge aantal gasten weinig loopruimte overgebleven was.

Dit jaar werd het verheugende record van bijna 300 gasten geteld en het is zonneklaar bewezen dat de kerstviering van de Haagse wijk een begrip is geworden en... dat de Haagse kapel aan uitbreiding toe is.

Na de pauze zongen wij allen,



waarna een (nieuw) jeugdkoor o.l.v. Br. H. Blom twee toepasselijke liederen zong. Vlot daarna brachten enige ouderen het kerststuk: „De vierde wijze” o.l.v. Zr. Verburg.

Twee (ook al nieuwe) zendelingenkwartetten luisterden daarna het feest op met het zingen van Hollandse en Amerikaanse kerstliederen, hetgeen dankbaar gehonoreerd werd door applaus van de gasten, waarna pres. C. G. Schulders van de Hollandse ring tegen het einde van dit programma dankbare en liefdevolle woorden tot ons richtte, die ongetwijfeld in veler harte weerklank vonden.

Op 1e kerstdag werd de kerstdienst geopend met het zingen van lied 73 en als spontaan uit 270 monden het „Gods Geest brandt in 't harte” klinkt, dan *is* Gods Geest aanwezig. Velen konden hun ontroering nauwelijks bedwingen, vooral toen diezelfde zielen als

avondmaalslied vroegen: „Heer, geef mij meer reinheid”. Na het rond dienen van het avondmaal las br. G. M. Blom het kerstevangelie (Luc. 2 : 1-21) voor, waarna het koor en een kerstverhaal van Zr. F. Verburg ons naar de samen zang voerden.

Dit jaar speelde br. J. Dekkers uit de Leidse gemeente voor ons een orgel solo van kerstliederen, welke gevolgd werd door het weder optreden van het zendelingenkwartet en het jeugdkoor o.l.v. H. Blom. Als daarna de kleintjes van de jun. zondagsschool o.l.v. zr. Van Os, als engel tjes, herdertjes en Jozef en Maria de kapel binnen dribbelen, dan breekt de spanning een beetje. Op hun eigen podium naast de kerstboom zeggen en zingen zij hun twee liederen, gesteund door de leraressen M. Buter, J. Bode man, M. Beute en anderen. En al scheen op dat moment een helder kerstzonnetje, de gemeente zong





het „Stille nacht” omdat alle kinderen een kaarsje in de handen hadden.

Het stemde ons dankbaar dat we ook nu een vertegenwoordiger van het Ringpresidentschap in ons midden hadden in de persoon van pres. J. P. Jongkees, die met zijn kerstrede aller aandacht gevangen hield en ons hiermede naar het einde van het programma leidde.

Tot slot dankte de superindendent van de zondagsschool, br. S. Swart, alle aanwezigen voor hun komst en hun medewerking waarna velen naar het Z.H.-lokaal gingen om onder de geneugten van warme chocolade en cake met kransjes (er zijn in totaal 24 cake's opgesneden) om elkaar heil en zegen toe te wensen.

Driehonderd mensen van goede wille hebben hun kerstfeest gevierd en het stemt het Zondagschoolbestuur tot grote dankbaarheid dat de kerstviering 1966 zo

geslaagd is. De directe medewerkers(sters) treden voor het „voetlicht”, anderen niet, doch zonder „die anderen” kunnen de eersten niet werken en speciaal hen wil het zondagsschoolbestuur nu hier voor het voetlicht halen, ook hen die de feestzaal weer klaar zette in de kerkzaal en de geefsters van de heerlijke cake's om allen te danken voor hun hulp, liefde en getuigenis. Namens het zondagsschoolbestuur,

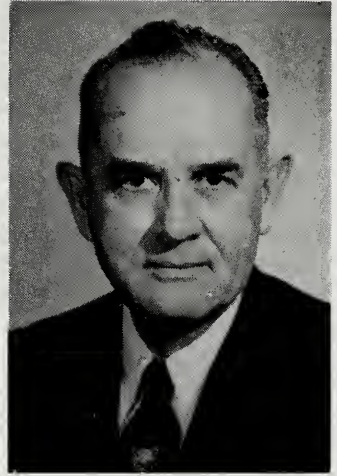
J. van Os.



Tragedie of bestemming

(vervolg)

door Spencer W. Kimball, lid van
de Raad der Twaalven



Indien het aanrichten van kwaad inmiddels door pijn en smart werd gevolgd, zou niemand een misdaad willen herhalen. Indien vreugde, vrede en beloningen de weldoener onverwijld zouden worden gegeven, dan zou er geen kwaad kunnen zijn; iedereen zou goed doen en niet vanwege de gerechtigheid van het goeddoen. Er zou geen beproeving van sterkte zijn, geen ontwikkeling van karakter, geen toeneming van vermogens, geen vrije wil, geen satanische heerschappij.

Als alle gebeden volgens ons zelfzuchtig verlangen en beperkt begrip onmiddellijk werden verhoord, zou er geen of weinig lijden, smart, teleurstelling of zelfs dood zijn. Als dit alles er niet zou zijn, zou er ook geen vreugde, geen succes, geen opstanding, geen eeuwig leven en godschap wezen.

„Want het is noodzakelijk dat er een tegenstelling in alle dingen is . . . rechtvaardigheid . . . goddeloosheid . . . heiligheid . . . ellen-

de . . . goed . . . kwaad . . .” (2 Nephi 2 : 11).

De Heer heeft ons verzekerd dat de zieken zullen genezen als de verordening is verricht, als er genoeg geloof is en als de zieke niet is aangewezen om te sterven . . .” (L. & V. 42 : 48). Hier zijn drie factoren. Velen houden zich niet aan de verordeningen en velen zijn onwillig of onmachtig voldoende geloof te oefenen. Maar er is nog een andere factor die van buitengewoon belang is: als zij niet zijn aangewezen om te sterven. Iedere handeling van God heeft een bedoeling. Hij ziet het einde van het begin af. Hij weet wat ons zal opbouwen of omlaaghalen: wat tot mislukking en wat ons tot overwinning voert.

De Heer geneest de zieken en redt hen die in gevaar verkeren niet altijd. Hij verlost niet altijd uit lijden en benauwdheid, want zelfs deze schijnbaar ongewenste toestanden kunnen een deel zijn van een plan met een bepaald doel.

Aangezien we maar mensen zijn, zouden wij graag smart, benardheid, fysieke pijn en zielsangst uit ons leven willen bannen en verzekerd willen zijn van voordurend gemak en welzijn. Maar als wij de deuren daarvoor zouden sluiten, sluiten wij misschien ook onze grootste vrienden en weldoeners buiten. Het lijden kan van mensen heiligen maken, als zij geduld, lankmoedigheid en zelfbeheersing leren. Het lijden van de Heiland was een onderdeel van Zijn ontwikkeling.

„Hoewel Hij de Zoon was, nochtans gehoorzaamheid geleerd heeft, uit hetgeen Hij heeft geleden;

„En geheiligd zijnde, is Hij allen, die Hem gehoorzaam zijn, een oorzaak der eeuwige zaligheid geworden”. (Heb. 5 : 8-9).

Ik houd van het lied: „O, vast als een rotssteen”:

Als door bitter lijden Ik u roep
te gaan,
en gij veel verdriet ondervindt op
uw paân,
zo zal Ik in smarten van u
geenzins vliên,
maar bijstand en hulpe, maar
bijstand en hulpe,
maar bijstand en hulpe in kommer
u biên.

Elder James E. Talmage schreef: „Geen pijn of angst, door een man of vrouw op aarde geleden, zal zonder compenserend gevolg zijn... indien dit met geduld wordt verdragen.”

Aan de andere kant kunnen deze dingen ons door hun machtige in-

werking verpletteren als wij aan zwakheid, klagen en kritiek toegeven.

Elder Orson Whitney schreef: „Geen enkele pijn die wij lijden, geen beproeving die wij ondergaan is verspilling. Het dient tot onze ontwikkeling, tot de ontwikkeling van eigenschappen als geduld, geloof, vastberadenheid en nederigheid. Alles wat wij ondergaan en verdragen, vooral wanneer wij het geduldig verdragen, bouwt ons karakter op, zuivert ons hart, verheft onze ziel en maakt ons zachter en menslievender, meer waardig Gods kinderen genaamd te worden... en het is door smart en lijden, door inspanning en tegenspoeden dat wij de ontwikkeling verwerven, waarvoor wij hier zijn gekomen en die ons meer gelijk aan onze Vader en Moeder in de hemel zal maken...”

De Here verklaarde:

„...Hij, die geloof in Mij heeft om te worden genezen, en niet is aangewezen om te sterven, zal worden genezen.” (L. & V. 42 : 48).

Als het leven niet naar de dood wordt verwezen en voldoende geloof wordt geoefend, kan het worden gespaard. Maar als er niet genoeg geloof is, sterven velen vóór hun tijd. Het is duidelijk dat de rechtvaardigen niet altijd zullen genezen, en zelfs degenen met een groot geloof zullen sterven, wanneer dit Gods bedoeling is. De Profet Joseph Smith stierf in de leeftijd tussen dertig en veertig jaar, evenals de Zaligmaker.

Plechtige gebeden werden niet verhoord.

In zijn woonplaats Nazareth zeide Jezus:

„Gij zult zonder twijfel tot Mij dit spreekwoord zeggen: Medicijnmeester! genees Uzelven; al wat wij gehoord hebben, dat in Kapernaüm geschied is, doe dat ook hier in Uw vaderland.” (Lukas 4 : 23).

„... Maar Jezus zeide tot hen: Een profeet is niet ongeëerd dan in zijn vaderland, en in zijn huis.

„En Hij heeft aldaar niet vele krachten gedaan, vanwege hun onloof.” (Matth. 13 : 57-58). Daarna vervolgde Hij:

„Maar Ik zeg u in der waarheid: Er waren vele weduwen in Israël in de dagen van Elias toen de hemel drie jaren en zes maanden gesloten was, zodat er grote hongersnood werd over het gehele land. „En tot geen van haar werd Elias gezonden, dan naar Sarepta Sidonis, tot een vrouw, die weduwe was.

„En er waren vele melaatsen in Israël, ten tijde van den profeet Elisa; en geen van hen werd gereinigd, dan Naäman de Syriër.” (Lukas 4 : 25-27).

De macht van het priesterschap is onbeperkt, maar God heeft op ieder van ons wijselijk zekere beperkingen gelegd. Ik kan de macht van het priesterschap ontwikkelen naarmate ik mijn leven volmaakter maak. Ik ben dankbaar dat ik, zelfs door het priesterschap, niet alle zieken kan genezen. Ik zou misschien mensen genezen die moesten sterven, mensen uit hun lijden verlossen, die lijden moesten. Ik vrees dat ik Gods bedoelingen zou doorkruisen.

Indien ik onbegrensde macht bezat, en toch maar beperkt inzicht en begrip, zou ik Abinadi van de vuurdood, toen hij op de brandstapel stond, gered kunnen hebben en door dat te doen zou ik hem misschien onherstelbare schade hebben berokkend en oorzaak zijn geweest dat hij naar een lager koninkrijk werd verwezen. Hij stierf als een martelaar en ontving de beloning van een martelaar: verhoging. Hij zou op aarde verder hebben geleefd en zijn geloof, zijn moed, zelfs zijn deugd en zijn verhoging verloren kunnen hebben.

Ik zou waarschijnlijk Paulus tegen zijn smarten hebben beschermd, als mijn macht onbegrensd was. Ik zou hem zeker van zijn „doorn in het vlees” hebben bevrijd. Door dat te doen zou ik hem misschien naar lagere heerlijkheden hebben verbannen. Driemaal bad hij de Here de „doorn” van hem weg te nemen, maar de Here beantwoordde zijn gebeden zo niet. Menigmaal had Paulus zichzelf kunnen vergeten, als hij welsprekend, gezond, knap van uiterlijk en vrij van alles wat hem nederig maakte, was geweest. (Lees 2 Korinthe 12). Ik vrees dat wanneer ik de 27ste juni 1844 in de gevangenis van Carthage was geweest, ik de kogels die de lichamen van de Profeet en de Patriarch binnendrongen, een andere richting zou hebben gegeven. Ik zou hun het lijden en de doodstrijd misschien hebben bespaard, doch de dood en de beloning van een martelaar zouden hun zijn ontgaan.

Ik ben blij dat ik hierin niet behoefde te beslissen.

Met zulk een grenzeloze macht zou ik ongetwijfeld Christus tegen de beledigingen, de doornenkroon, de ongerechtigheden van het hof, de wonden in Zijn lichaam hebben willen beschermen. Misschien zou ik Zijn vervolgers met bliksem-schichten hebben getroffen. Toen Hij aan het kruis hing, zou ik Hem verlost hebben en Zijn wonden hebben genezen en Hem fris water in plaats van azijn hebben gegeven. Ik zou Hem misschien van de dood hebben verlost en zo de wereld een zoenoffer hebben ontnomen en het gehele plan hebben verijdeld.

Zoudt u de verantwoording op u durven nemen uw gestorven geliefden het leven te hergeven? Ik zou aarzelen dit te doen. Ik ben dankbaar dat wij altijd kunnen bidden: „Uw wil geschiede in alle dingen, want u weet wat het beste is.” Ik ben blij dat ik geen beslissingen behoef te nemen. Wij zouden misschien geliefden onnoemelijke schade berokkenen. Iedereen moet sterven. De dood is een belangrijk deel van het leven. Natuurlijk zijn wij voor de overgang nooit geheel klaar. Niet wetend wanneer die komt, vechten wij voor ons levensbehoud.

Waarom zijn wij zo bang voor de dood? Wij bidden voor de zieken, wij zalven hen, wij smeken de Heer te genezen, de pijn te verlichten, het leven te redden en de dood uit te stellen, en te recht zo, maar is de eeuwigheid dan zo angstwekkend, zo vreselijk?

De profeet Joseph Smith zeide: „De Heer neemt velen weg, zelfs in de kindsheid, opdat zij van de

afgunst van de mens niet te lijden zullen hebben en aan de smarten en kwalen van deze tegenwoordige wereld zullen ontkomen; zij waren te rein, te lieflijk om op aarde te leven, daarom, verstandelijk berekeneerd, hebben wij reden tot verheuging in plaats van rouw, omdat zij voor het kwade gevrijwaard zijn. En wij zullen hen terugkrijgen . . . Het enige verschil tussen de oude en de jonge dode is dat de laatste langer in de hemel en eeuwig licht en heerlijkheid leeft dan de eerste, en wat eerder uit deze ellendige, goddeloze wereld is bevrijd.” (*Documentary History of the Church*. Vol. 4, pag. 553-554). Wij lezen in *Leer & Verbonden*:

„Ja, en gezegend zijn de doden, die van nu af aan in de Here sterven . . . En hij die leeft wanneer de Here zal komen en het geloof heeft behouden, is gezegend; niettemin is hij aangewezen om op mensensleeftijd te sterven.” (L. & V. 63 : 49-50).

Niet allen worden genezen of gered, zelfs niet wanneer groot geloof wordt getoond. Luister weer naar de Heer:

„En twee of meer ouderlingen der kerk moeten worden geroepen en in Mijn naam voor hen bidden en de handen op hen leggen; en indien zij sterven, zullen zij in Mij sterven, en indien zij leven, zullen zij in Mij leven.

„Gij moet zo in liefde tezamen leven, dat gij het verlies van hen die sterven, moet bewenen, en vooral dat van hen, die geen hoop hebben op een heerlijke opstanding. „En het zal geschieden dat zij die

in Mij sterven, de dood niet zullen smaken, want deze zal hun zoet zijn.

„En zij, die niet in Mij sterven, wee hun, want hun dood is bitter.

„En verder zal het geschieden, dat hij die geloof in Mij heeft om te worden genezen en niet is aangewezen om te sterven, zal worden genezen.” (L. & V. 42 : 44-48).

Indien hij „. . . niet is aangewezen om te sterven . . .”! Ziehier de kern van de verklaring. Ik ben er van overtuigd dat er een tijd is van sterven. Ik ben geen fatalist. Ik geloof dat veel mensen sterven vóór hun tijd, vanwege hun zorgeloosheid, omdat zij hun lichaam schade doen, roekeloos zijn en zich aan gevaren, ongelukken en ziekte blootstellen.

In de openbaringen van deze tijd lezen wij:

„En verder zeg Ik u dat het Mijn wil is, dat Mijn dienstknecht Lyman Wight in het belang van Zion moet blijven prediken . . . en Ik zal hem als op arendsvleugelen dragen . . .

„Opdat Ik hem tot Mij moge nemen, *wanneer hij zijn werk zal voleindigen*, zoals Ik Mijn dienstknecht David Patten tot Mij nam, die nu met Mij is, en eveneens mijn dienstknecht Edward Partridge en ook Mijn bejaarde dienstknecht Joseph Smith Senior, *die ter rechterhand van Abraham is gezeten* en gezegend en heilig is, want hij is de Mijne.” L. & V. 124 : 18-19; cursivering van de schrijver).

Tot de mensen vóór de zondvloed werd gezegd:

„Hebt gij het pad der eeuw waargenomen, dat de ongerechte lie-

den betreden hebben?

„Die rimpelachtig gemaakt zijn, als het de tijd niet was; een vloed is over hun grond uitgestort;

„Die zeiden tot God: Wijk van ons! En wat had de Almachtige hun gedaan?” **) (Job 22 : 15-17). Wij kunnen ons leven verkorten, maar ik geloof dat wij het niet veel langer kunnen maken. Eenmaal zullen wij alles begrijpen en wanneer wij vanuit een gunstig punt in de toekomst terugblikken, zullen wij met veel gebeurtenissen in ons leven, die voor ons zo moeilijk te begrijpen waren, vrede hebben.

Voordat wij werden geboren, wisten wij dat wij naar de aarde zouden gaan om een lichaam op ons te nemen en ondervindingen op te doen en dat wij vreugde en verdriet, pijn en welzijn, gemak en ontbering en ziekte, succes en tegenslag zouden ondervinden. En wij wisten ook dat wij zouden sterven. Wij aanvaardden al deze mogelijke gebeurtenissen met een blijmoedig hart, bereid om zowel het ongunstige als het aangename te ondergaan. Wij waren ongetwijfeld gewillig een lichaam op ons te nemen, zelfs een misvormd. Wij namen gretig de kans aan om naar de aarde te komen, al was het voor een dag, een jaar of een eeuw. Misschien bekommerden wij er ons niet zo erg om of wij aan een ziekte, een ongeluk of aan ouderdomszwakte zouden sterven. Wij wilden graag gaan en het leven nemen zoals het kwam en wij het konden inrichten en beheersen, en dat zonder morren, klagen of onredelijke eisen. Soms zouden wij wel eens

willen weten wat voor ons in 't verschieft ligt, maar een goede gedachte is het leven te aanvaarden bij de dag en van die dag iets goeds te maken. Het leven is goed wanneer wij het in de hand hebben en onszelf beheersen. Het is een groot voorrecht. Moge God ons allen zegenen met toename in

kennis en wijsheid, geloof en werken en tenslotte met eeuwig heerlijkheid.

***) „Wat had de Almachtige hun gedaan?” Aldus de Statenvertaling De King James-vertaling zegt: „What can the Almighty do for them?” (Wat kan de Almachtige voor hen doen?)

ONDERLINGE ONTWIKKELINGS-VERENIGING

HOLLANDSE RING

NEDERLANDSE ZENDING

O.O.V.-ZOMERKAMP 1967

OPGAVE:

Jongens en meisjes van 15 t/m 17 jaar: 22 - 29 juli
Jongens en meisjes van 12 t/m 14 jaar: 5 - 12 augustus

Opgeven door storting van het inschrijfgeld ad f 5,— op girorekening 1 3 5 2 5 6 3 t.n.v. W. E. A. van BEEK, Van Renesselaan 23, ZEIST, met vermelding van het kamp waarvoor men zich opgeeft en eventuele bijzonderheden.

NEDERLANDSE ZENDING

Nu de Roadshows in Apeldoorn zijn opgevoerd, is er waarschijnlijk van een zekere ontspanning sprake in de O.O.V. Avonden van vlijtig timmeren en schilderen, ingespanssen componeren en repeteren, dartsel dansen en naarstig naaien, hebben dan eindelijk hun bekroning gekregen. Over het feest dat de opvoering van al deze roadshows met zich mee bracht, zullen we het hier verder niet hebben. Op een andere plaats leest U daar meer over. Aangezien dit een aankondigingsrubriek is, en we als overal in de Kerk ook in de O.O.V. ver vooruit moeten zien, richten we nu de blik op het eerstvolgende grote evenement:

ZANG- EN TOESPRAAKFESTIVAL

dat met Pasen, 26 en 27 maart al, gehouden zal worden.

De opdracht is te vinden in het jaarboek en luidt als volgt:
Verplicht lied: 203 „Lied mij pelgrim”, en het vrije lied wordt aan de eigen keuze overgelaten; echter liefst geen lofzang of geestelijk lied.
Het onderwerp van de toespraak is „HET VERKEER”.
Na het succes van de Roadshow nu maar weer vol goede moed aan het werk!
W. v. B.



Ouderlingenreunie van de Hollandse Ring

Op 17 december j.l. vond wat laat in het jaar, de reeds tot een goede traditie uitgegroeide jaarlijkse ouderlingenreunie van de Hollandse Ring in de Haagse wijk plaats. De algemene leiding was in de goede handen van de president van het ouderlingenquorum van de Hollandse Ring, president Theo van Lottum. Hij had de beschikking over een staf van medewerkers, die zich letterlijk uitsloofde om alles op rolletjes te laten verlopen; het zou ondoenlijk zijn om allen met name te noemen, maar omdat toch wel een zeer belangrijk deel van deze avond door het werkelijk uitstekende diner werd

bepaald en president Van Lottum om een meer dan verdiend applaus verzocht voor haar, die de verantwoordelijkheid voor deze „versterking van de inwendige mens” op haar schouders had genomen, zij haar naam in dit stukje nog met ere vermeld: zuster Johanna Verburg, de keukenprinses van de Haagse wijk, die er ook nu weer voor zorgde, dat de ouderlingen en hun dames heerlijk eten voorgezet kregen.

President Van Lottum herdacht in zijn welkomstwoord met een minuut stilte enkele ons ontvallen ouderlingen, nl. de broeders Alberts (R'dam-Z.), Korevaar (R'dam-N.) en Roelofs (Delft). Een zeer geslaagde primeur was de grammofoonmuziek bij het diner, rustige achtergrondmuziek, welke de sfeer mede hielp verhogen. Een aardig intermezzo aan het einde van het diner was het opspelden van de corsages door de raadgevers van het ringouderlingenquorum; het waren O.O.V.-meisjes die deze verdiende hulde in ontvangst





mochten nemen wegens hun charmant aandeel in het welslagen van deze avond: de vlotte bediening van de gasten en het werk in de keuken.

Na het diner sprak onze ringpresident woorden van grote waardering uit voor de organisatie van deze avond door het presidentschap van het ringoudelingenquorum, in het bijzonder president van Lottum en de Z.H.V. zusters, die in de voorbereiding van een en ander zo'n belangrijke rol hadden gespeeld en herinnerde aan het belang van het priesterschap, zijnde de gedelegeerde (overgebrachte) autoriteit van de Zaligmaker, Wiens geboorte binnenkort zou worden herdacht. Hierna brachten enkele leden van de wijk Rotterdam-Noord een geestige sketch met een verrassende ontknoping. Zuster Eleonora Jansen die kundig aan de piano werd begeleid door zuster van IJzeren, zong vervolgens enkele liederen van de grote Noorse componist Edward Grieg. Zr. Jansen vertelde, dat uit

de teksten van de liederen van Grieg zijn grote liefde voor de natuur tot uiting kwam. Het was een genoegen om na geruime tijd de geschoolde stem van Zr. Jansen in zangsolo's opnieuw te kunnen beluisteren. Daarna volgde verdienstelijk gitaarspel (niet bestemd als begeleiding, maar voor soli) van broeder Matthijs Boer en van dezelfde broeder enige - door br. Kooiman zeer goed voorgedragen - indringende gedichten, waarna tenslotte zr. Jansen een laatste lied zong: een sprankelende cantate van Bach.

De avond werd beëindigd met een slotwoord van president Van Lottum, waarna allen, zeer voldaan, en ongetwijfeld na-genietend van al hetgeen deze reunie aan heerlijks had gebracht, dankbaar huiswaarts keerden.



GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING en de hollandse ring

GEDOOPT IN DE NEDERLANDSE ZENDING

ALKMAAR

de Vries-Visser, Guurtje: 29 december 1966

EINDHOVEN

Schmid, Henri Charles: 18 november 1966

Schmid-Klootwijk, Hedwig: 18 november 1966

van der Ven, Elizabeth Marie: 18 november 1966

BRUSSEL

de Vos-D'Haeyer, Gabrielle Palmyre: 23 december 1966

GRONINGEN

van Olden, Freddy: 9 december 1966

HAARLEM

Eekelschot, Irma Jolanda: 18 november 1966

Steenstra, Jan: 18 november 1966

Steenstra-Grevel, Everdina Hendrika: 18 november 1966

HILVERSUM

van Rheenen, Gert Jan: 29 december 1966

MAASTRICHT

Beckers-Curfs, Maria Agnes: 10 december 1966

Carli-de Burlet, Maria Cathalina: 10 december 1966

Veldman-Tuinder, Jakoba: 10 december 1966

UTRECHT

Van der Horst, Eveliene Jofethine: 29 december 1966

VLISSINGEN

Harpe, Willem: 23 december 1966

Harpe-Weug, Maria Geertruida: 23 december 1966

Harpe, Barbara Joy: 23 december 1966

ZEIST

Jeamen-Meijer, Elisabeth Antonia Harriette: 21 december 1966

GEDOOPT IN DE HOLLANDSE RING

AMSTERDAM

de Buyzer, Christina Margaretha: 29 december 1966

DEN HAAG

van Deijl, Jacob: 8 december 1966

Nooijen, Catharina Carolina: 8 december 1966

Teisman, Birgitte Desiree: 8 december 1966

ROTTERDAM

Niewijk-van der Winden, Adriana: 3 november 1966

VERHOGING EN ORDENING IN HET PRIESTERSCHAP IN DE ZENDING

AMERSFOORT

Arler, Cornelis, tot diaken: 27 november 1966

ANTWERPEN

Derkinderen, Franciscus Johannes Marie, tot leraar: 18 september 1966

Tuffin, Mark Felix, tot priester: 6 november 1966

BRUSSEL

Cherretté, Jozef Guillaume, tot Ouderling: 30 oktober 1966

HILVERSUM

de Gruyl, Frank Ronald, tot Diaken: 4 december 1966

MAASTRICHT

Essers, Leonardus, tot priester: 27 november 1966

Groenveld, Louis, tot leraar: 27 november 1966

VERHOGING IN HET PRIESTERSCHAP IN DE RING

GEORDEND TOT DIAKEN

Gruner, Francois André: 9 oktober 1966

Renes, Nedrik: 9 oktober 1966

Koorevaar, Johannes: 18 december 1966

GEORDEND TOT LERAAR

Vink, Charles Marinus: 16 oktober 1966

Visser, Nicolaas: 16 oktober 1966

Joustra, Herman: 16 oktober 1966

GEORDEND TOT PRIESTER

van Thiel Berghuijs, Herman Han Hendrik: 16 oktober 1966

van der Spek Sr., Dirk: 18 december 1966

GEORDEND TOT HOGEPRIESTER

Mikkers, Bote: 4 december 1966

GEBOORTE

van der Put, Bartholomeus Adriaan: 18 oktober 1966

Stolp, Ruchama, 18 oktober 1966

INGEZEGEND

BRUSSEL

van Nuijs, Carine Marie France Ghislanie: 7 augustus 1966

van Nuijs, Lydia Theodor Leá: 7 augustus 1966

UTRECHT

Stolp, Ruchama: 6 november 1966

OVERLEDEN

ANTWERPEN

Thielens-de Toeck, Marie Gabriel: 21 mei 1966

van Sintruijen, Guiliemus Marie Josephus: 4 augustus 1966

Tangeman, Jan: 20 januari 1966

OVERGEPLAATST

Stapels, Dee R., van Brussel naar Hoofdkantoor

Withers, Bryce, van Beverwijk naar Utrecht

Andrews, Robert, van Haarlem naar Gent

Nelson, Steven, van Almelo naar Beverwijk

Tielen, Art van, van Gouda naar Alkmaar

van der Hooft, van Apeldoorn naar Amsterdam-Oost

Joe A. Uildenbogaard, van Utrecht naar Amsterdam-Oost

de Light, Carl H., van Amerika naar Amsterdam-Oost

van Soolen, Eduard, van Maastricht naar Apeldoorn

Boyle, Kenneth, van Alkmaar naar Almelo

Boekweg, David, van Rotterdam naar Eindhoven

Durham, Jan, van Eindhoven naar Brussel

Davis, Kay L., van Gouda naar Maastricht

Dirkmaat, Gerrit, van Amsterdam naar Den Haag

Kunz, Dwight, van Gent naar Den Haag

Rex, Kent, van Amsterdam naar Rotterdam

Servoss, Kent, van Haarlem naar Rotterdam

Johnson, Wesley, van Rotterdam-Zuid naar hoofdkantoor

van Leyen, Gerda, van Bussum naar Alkmaar

Wagelaar, Jacomina, van Bussum naar Groningen

Andersen, Carolyn, van Alkmaar naar Bussum

Allred, Naomi, van Groningen naar Bussum

Nelson, David, van Brussel naar Eindhoven

Wood, Peter Lamar, van Eindhoven naar Brussel

Peterson, Larry, van Brussel naar Amsterdam

Marquardson Hal van Antwerpen naar hoofdkantoor

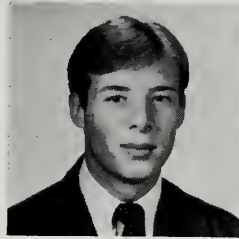
Sloots, Benson, van Brussel naar Utrecht

"De Ster"

Newbold, Reed, van Zeist naar Amsterdam
Squires, Lorin, van Breda naar Leeuwarden
Huffaker, James, van Amsterdam naar Zeist
Nelson, David, van Eindhoven naar Amsterdam
Shields, Byron, van Amsterdam naar Haarlem
Mauerman, Keith, van Brussel naar Middelburg
de Wet Gerald, van Amsterdam naar Eindhoven
Berrett, Brooks, van Rotterdam naar Antwerpen
Hill, Bavid, van Leeuwarden naar Brussel
Gilles, Steven, van Utrecht naar Brussel
Harroun Michael, van Eindhoven naar Brussel
Merrill, Theon, van Haarlem naar Rotterdam-Noord

AANGEKOMEN

de Licht, Carl



C. de Licht

VERTROKKEN

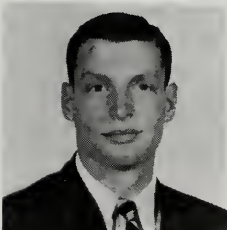
Cardall, Duane
Claus, Johannes
de Hart, Brian
Coppin, Jan Patrick



D. Cardall



J. Claus



B. de Hart



J. P. Coppin

23 JUN 1967

